

FÉNYSGUGÁR

Evangeliumi hitébresztő és hirtelítő folyóirat

Szerkeszti Gáncs Aladár ev. lelkész. Laptulajdonos: „Fébé” Ev. Diakonissza-Nőegylet
Megjelenik 1-én és 15-én. Előfizetési ára félévre 27000 K, többes küldésnél 24000 K

Jöjj és láss!

Akit az Úr magához hív, annak mindenekelőtt megnyitja szemeit. A bűn, midőn hatalmába ejti az embert, hályogot von annak szeme elé, megvakítja azt. Aminthogy minden csalás és minden törbeejtés azzal kezdődik, hogy az áldozatot megakadályozzák abban, hogy a veszélyt meglássa. Szemfényvesztésnek nevezik ezt. A bűn is így dolgozik a lelkeken: megvakítja és elaltatja a lélek szemét. A hályog, amelyet használ, sok nevet visel. A mentségek egész sorozatát adja eléd, hogy lám, hiszen más is teszi, hiszen voltaképen emberi dolog az, amit tenni akarsz stb. Sőt odáig megy, hogy szembeállít az Úrral, azt mondja: miért állított jde e világba, ha nem akarja, hogy azzal együtt örüljek; vagy: az Úr nem akar rabszolgákat, hanem hogy mindenki saját akarata szerint éljen stb. Szemfényvesztést űz a bűnös, rózsás színben láttat vele mindent, magát jónak és tökéletesnek, majd meg kétségbeejti, rémképeket mutat neki. Erről panaszkodik a zsoltárköltő is. XL. Zsolt. 13.

Ez a vakság a mi lelki életünk legnagyobb veszélye. És ha az Úr belenyul megtartó kegyelmével a te életedbe, akkor első sorban leveszi a hályogot szemedről és látóvá tesz. Ján. IX. 39. alapján az Úr Jézus a földre jöve tele lényeges feladatának tekintette azt, hogy azokat, akik nem látnak, látókká tegye. Ha tehát az Úr életútadon valahol belenyul életedbe és összedönt sokat, amit nagyra tartottál, ha csalódsz a barátságban, ha betegség rommá teszi sokat dédelgetett testedet, ha kedvenc bűnöd folytán bánat borul életedre — ez azért van, mert az Úr a hályogot el akarja távolítani a szemedről. Akkor mondja neked: lásd meg, hol vagy, milyen messze onnét, ahol csalódás és összeomlás nincsen; lásd meg, hogy milyen nagyon messze jutottál Atyád házától; lásd meg, hogy mennyire hervadó, értéktelen minden, amire legjobb erőidet pazaroltad.

De nem kell épen, hogy csapások és megpróbáltatások által tanítson látni az Úr. Olvasod-e az Ő igéjét, testvérem? Ha igen, akkor csak nyisd meg lelkedet annak fény sugarára előtt és láss! Lásd meg, hogy mi áll ott ellen konokul az Úr szavának, mi rejtőzik el, mert az Ő igéjének fényét nem bírja el. Lásd és megtalálod ellenségeidet.

Ennek a látásnak nyomán megtörik lelked önhitsége és megtört lelkednek már van pihenése, megújulása és élete a kereszt tövében!

Mohr Henrik.

Ezen én már túl vagyok, kedves Néném. Nem lep meg néha kissé keményhangú levelének egyetlen sorával sem, mert sokszor találkoztam már hasonló emberekkel.

A napokban is volt valaki a biblia-óránkon. Öregedő néni itt a városban, sokáig azt se tudtuk róla, hogy él. A templomban senki sem látta. Se lopásról, se gyilkosságról szó sem volt a biblia-órán, de azért hazamenet, mikor beszélgetett azzal a kedves lélekkel, aki őt az órára hívta, ez volt az összes észrevétele: Nem loptam, nem raboltam, egész életemben becsületes voltam, ilyesmire nekem nincs szükségem.

Annnyiféle kiállítást rendeznek mostanában. — Óh ha ezek a lelkék egyszer mind együtt találhatnák magukat, valahol egy nagy ember-kiállításon, ahol bőséges gyűjtemény volna együtt azokból, akik valahol csak ezt a nótát fűjták. Bizonyos vagyok, hogy megvolnának lepetve: „Ugyan, hát még ez is azt mondja: ilyesmire nekem nincsen szükségem?!“

Felolvasnám nekik a Hegyi beszédet, azt amelyet közülök többen már többször is, legalább részletekben hallottak. Felolvasnám úgy hogy néznének egymásra, szomszéd a szomszédra, testvér a testvérré, a sok felperes az ugyanannyi alperesre. Azután pedig megkérnének mindenkit, hogy vegye elő otthon a legnagyobb csendben bibliáját, olvassa el a Máté evangéliumának 5. fejezetét, olvassa, ha tudja még tovább a hatodikát, hetedikét is, míg csak fel nem ismeri, hogy a fényugár ujsa kérlelhetetlenül reája mutat: „Nem fűjhatod tovább a nótát! Te vagy az az ember, akinek szükség van az „ilyesmire“.

Egy németországi könyvárjegyzék volt nem rég a kezemben. Csupa

gyönyörűség látni, hogy mennyi komoly Jézus-fényt sugárzó könyvük jelenik meg egymásután nekik. Az egészből mégis egy tapadt leginkább fejembe. Nem is a könyv címe, hanem egyik fejezetének a felirata. Magyarul így hangzanék: Bűn és öinigazságosság. Tudom, hogy nem hangzik valami szépen. De túrnünk kell egyelőre ez a nyelvbelileg homályos és nehézkes szót. Hogy miért — majd elmondom máskor

Am most térjünk a dologra. Igen. Tehát: Bűn és öinigazságosság. Soha nem éreztem, hogy ez a kettő mily nagyon rokon egymással. Tényleg ezek egy mondatba valók s egy seregbe, mint az Úr Jézus szerinti életnek ellenségei. Arra gondoltam, hogy minálunk sok léleknek még nem tárták fel a magunkba való bizakodást, a magunk érdemére való építést, úgy mint a bűnnek iker-testvérét.

Két erőddel állunk itt szemben. Az egyik a természeti, az úgynevezett ó-ember szíve, amely minden időben, minden embernél egyforma; amely inkább hajlandó a maga erejével, a maga jócselekedeteivel és erényeivel való kegyes-ségre, mint megtérésre és újjászülésre s a Jézus megváltó érdemében való teljes hitre. A másik erőd a megromlott keresztyén tanítás, amely alkalmazkodva az ó-ember kívánalmaihoz, az igehirdetést erkölcsök prédikálásává tette.

Büchsel, a későbbi berlini püspök beszéli el életemlékei között. A mult század közepe táján történt. Valahol egy egyszerű öreg parasztember lelki ébredéshez jutott. Hosszú időn keresztül fájo szívvel bár, de szóltanul tűrte, hogy az ő lelkészük minden alkalommal azzal tetőzte be prédikációját:

Erény és jócselekedet
Ez az út, mely üdvre vezet.

Szeretettel kérte a lelkészt, hogy ne folytassa ezt a beszédmodot, hiszen ez nem az igazi evangéliumi tan. Hiába volt, Egy vasárnap azután, mikor megint megszólalt a szószéken a sokszor hallott nóta, felállt a mi emberünk és hangosan odaszólt a gyülekezethez: „Fiaim, ne higyjétek! Erénynyel, jócselekedettel még elvesztek.

*Krisztus vére s igazsága
Viszen az üdvnek útjára.*“

Megbűntették. Boldogan és kérekedés nélkül töltötte ki a büntetés idejét. Mikor kiszabadult, újra kérte a lelkészt, de a régi nótában nem történt változás. Csak akkor, amikor kezébe akadt a prédikációs könyv, melyből a lelkész felolvasgatni szokott s abban az ő öreg szemeivel törlésekre akadt, amelyek a lelkész eszközült, megváltoztatva a régi prédikációkat az erény és jócselekedet nótájára. Ezt már nem tűrhette. Elvitte a könyvet a királynak, s nem is hiába, mert a király erélyesen belenyúlt a dologba s azután megszűnt abban a templomban az erény és jócselekedet evangéliumellenes melódijája.

Nem azért írom meg ezt, mint ha arra lenne szükség, hogy ma is vállalja valaki így az öreg német parasztnak szerepét. Hanem azért, mert ez esetnek híre is hozzá járult ahhoz, hogy előbbre vitetett ott künn a lelki ébredés. Amellett szeretném, ha kedves Néném meglátná ebből, hogy miről van szó nálunk és köztünk is, s hogy milyen nagy szolgálatot tesz a fénysugár, mikor ostromolja az erődöket. Kedves Nénémben is, meg körülötte is.

Nem szeretném, ha a lelkem az én kezemben volna, mert onnét a sátán már régen kiragadta volna. Isten kezéből sem az ördög, sem semmi más hatalom ki nem ragadhatja!

Luther.

„Örülök és örvendezek tebenned.“

Zsolt. 9:3.

Mondják sokan: „Az élet oly nehéz“,
S nem mondhatom, hogy ez csak tévedés;
Azt mondhatom csak: „Jézus jó nagyon“,
S eltűnik ettől bú, gond, fájdalom.

Irta: Oertzen Mária.
Ford.: Vargha Gyuláné.

Tisztító könnyek.

Csudálatosan finom védőkészülékkel látta el Isten azokat az érzékszerveinket, amelyek a külső világgal érintkeznek.

Kinek nem esett még porszem a szemébe? Egyszer este, lefekvés előtt történt ez meg velem is. Kivenni nem sikerült, lefeküdtem és sorsára bíztam a szemembe esett kis porszemet. De nem tudtam megnyugodni, éles, tűrhetetlen fájdalmat éreztem. A szem kötőhártyáját annyira izgatja a rajta levő idegen anyag, hogy nem nyugszik, míg az onnét el nem távozik. Csakhamar valóságos könnyáradat indul meg, ami kimossa a szemből a nem odavaló, idegen anyagot, ami, ha bent maradna, a szem finom hártyáinak sérülését okozhatná. A szem megvédi önmagát a kívülről beható idegen hatás ellen.

Vajjon a lelkünknek is van ilyen érzékeny jelzőkészüléke? Az is igyekszik attól szabadulni mindenáron? Nem, a lélek ajtót, ablakot nyit előtte!

Vajha a lelkünk is kilökné magából a legkisebb porszemet is. Ott is megindulna a könnyáradat. De nem az önmagunk sajnálásából, a magunk szeretetéből származó könnyek, hanem a valódi bűnbánat, megalázkodás könnyei. „Mert az Isten szerint való szomorúság üdvösségre való megbánhatatlan megtérést szerez.“ II. Kor. 7:10.

A megbánás könnyei kimossák a lelkünk szennyét, mert erre a könnyáradatra megindul egy másik folyam, mely a Golgotáról folyik alá, ... mi értünk, mi hozzánk. Én értem! — Te érted!

Dr. Farkas Mária.

Három kép.

Mindegyiket Pál apostol szavai-
val rajzolja le a Szent Lélek az
emberi jellemről. Tehát mindenik
jellemkép. A három közül egy a
te jelenlegi képed, ezért érdeklő-
déssel kell fogadnod s tüzetesen
megnézned. Ime itt vannak sorban :

I. Én testi vagyok, a bűn alá
rekesztve. (Róm. 7:14.) Látó szem,
halló fül, s még egy pár működés-
képes érzékszerv. Izmok, idegek,
vér és csont: csodálatos céltuda-
tossággal egybeszerkesztve, mint
egy remekbe készült gépezet. Gond-
olatok, érzések, indulatok mozgat-
ják, hajtják, forgatják. De az egész
pompás szerkezet a hajtó erőivel
együtt le van bélyegezve egy meg-
alázó fekete pecséttel: „a bűn alá
rekesztve.” Nem képes egyebet vég-
hez vinni, csak bűnt. Még ami
erénynek látszik is kívülről, az is
bűnmagot rejteget magában. Ez az
Ádám-tól született ember. Egy egész
valójában megromlott teremtmény
képe.

II. Én az elmémmel az Isten
törvényének, de testemmel a bűn
törvényének szolgálók. (Róm. 7:25.)
A szerkezet ugyanazokból az al-
katrészekből áll itt is. A pecsét
még rajta van: „a bűn alá rekeszt-
ve.” De a hajtó erők már nem
azok. Újak, jók. A gondolatok meg-
tisztultak a rövidlátás vakságától,
az érzések az érzékiségétől, az in-
dulatok a szenvedélyektől. Világo-
san érti, tisztán érzi, erősen akar-
ja a lélek a jót, de annak véghez-
vitelét nem találja, mert bár a lélek
kész, de a test erőtlen és gyöngé.
Ez a második felvétel a sátán által
elrontott, de Isten-Lelkétől műbe-
veit átmeneti ember képe.

III. A Jézus Krisztusban való
élet lelkének törvénye megszaba-
dított engem a bűn és halál törvé-
nyétől. (Róm. 8:2.) Teljes felsza-
badulás, alapjában való átalakulás.
Az előbbi hajtó erőknek romboló
hatása alatt elnyűtt, jóra használ-

hatatlan szerkezet az új erők áldá-
sától megújul. Visszanyeri eredeti
rendeltetéséhez kapott képességeit,
hogy mindent Isten dicsőségére
cselekedhessen. — Ez az ujjászü-
letett ember képe.

A három közül melyik a tiéd?

Amilyen sorrendben találjuk a
Szentírásban, olyan egymásután-
ban van meg életünkben is.

Ne maradj meg az első mellett!
Nagyon szájalomgerjesztő kép. Azt
mondja róla Pál apostol: „Nyom-
orultt ember.”

Ne elégedj meg a másodikkal!
Nagyon kétszínű kép.

Engedd, hogy az utolsót rajzolja
meg rólad az Ur! Ez a jó kép.
Mert ez az Ő képe te rajtad.

Boross Mihály.

Sokan hívének azért ő közülök.

Mikor Madagaskarban megkez-
dődött az evangélium hirdetése,
az emberek közül sokan hallani
sem akartak arról a vallásról, amely
Jézust egyedüli üdvözítőjének vall-
ja. Az egyik helységben különösen
nagy volt az ellenségeskedés a
keresztyénséggel szemben. Misszio-
náriusok már nem is mutatkoz-
hattak ott. Ekkor Isten úgy intézte
a dolgokat, hogy szegény embe-
reken mégis segítve legyen. Az
egyik asszony, akit mint varázsló-
nőt általánosan tiszteltek, egy régi
Bibliát talált. Olvasott belőle, meg-
tért borzasztó bűneiből, szívét Üd-
vözítőjének adta és annyira más
életet kezdett, hogy eleinte egye-
sek, majd mind többen követték
őt a keskeny úton.

*Miért kívánjuk, hogy az embe-
rek bennünket elismerjenek ha a
Mégváltót annyira félreismerték?*

Kiadóhivatal: Piliscsaba—Klotildtelep.

A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő.

„Fébé” Ev. Diakonissza Anyaház Nyomdájának
nyomása, Piliscsaba—Klotildtelepen.

Felelős vezető: Fekete Géza.

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Márcz. 2. Zsolt. 85. Mennyire illik ez a zsoltár a mi magyar népünkre! Mily sok kegyelmét, bünt elfedező irgalmát, szeretetét tapasztaltuk mi is az Úrnak! De a mi boldogságaink és álnokságaink újra meg újra kihívják haragjának gerjedezését. Oh milyen nagy szükségünk van a megelevenítésre! Bizonyára közel van az ő szabadditása, lesz nagy lelki ébredés Magyarországon, csak azoknak életében, akik őt már ismerik, járjon folyvást karöltve az irgalmasság és a hűség, az igazság és a békeség, s mindez hitben és engedelmisségen.

Márcz. 3. Luk. 15: 11—24. Mi emberek, természetlőt fogva, mindnyájan arra vagyunk hajlandók, hogy ne Isten szeresűk, hanem csak azokat az adományokat, melyeket tőle kapunk: az életet, egészséget, fiataltságot, s ezeket aztán szeretjük nála nélkül, tőle elszakadva, a világnak foragatában elpazarolni. Hányszor mondjuk ma is: „míg fiatal vagyok, mulatni akarok”, s nem gondoljuk meg, hogy ennek az Isten nélkül való mulatozásnak a vége csak keserű megbánás lehet. Még jó, ha idejekorán kegyelmet kapunk arra, hogy bűneinket megbánva, visszatérjünk a bennünket váró, szerető Atya keblére. De hát aki nem kap erre kegyelmi időt?!

Márcz. 4. Luk. 15: 25—32. Nemcsak a fiatalságukat, egészségüket, életüket a világ élvezetei közt elpazaroló könnyelműeknek van szükségük megtérésre, hanem a maguk erényeiben elbizakodott, kevély „vallásos” embereknek is, akik szeretetlenül tudják lenézni a megtérő bűnösöket, s azt hiszik, hogy nekik nincs szükségük megtérésre. Minden embernek szüksége van arra, mert egy vagy más módon „mindnyájan elhajlottunk, egyetemben haszontalanokká lettünk, nincs aki jót cselekedjék, nincsen csak egy is.” (Róm, 3: 12.)

Márcz. 5. Luk. 16: 1—13. Mit tanuljunk meg a hamis sáfártól? Nem a hamis-ságot, hanem az esszéset. A világ fiai esszesek a hamisságra, a világozság fiai legyenek esszesek az Istenlőt nyert javak használatára. Isten ilt a földön is bizott reánk javakat, amelyek még nem az „igaziak” s ilyen értelemben „hamisak”, vagyis elmulandók, mint pl. a földi vagyon, a jó egészség, az értelmes ész, de nekünk ezekkel is híven kell bännünk, Isten szolgálataiba állítanunk, Isten dicsőségét munkálnunk. Így bánhatunk velők esszesen és híven, s akkor bizathatnak reánk igezi, örök-kévaló kincsek is.

Márcz. 6. Luk. 16: 19—31. Bezzeg ez a gazdag ember nem bánt esszesen a maga hamis kincseivel, a földi vagyonnal. Nem használta azokat Isten dicsőségére, ember-

társai segítésére, hanem egysesegyedül a maga testének táplálására, dicsőítésére. S ezzel el is vette a maga javait, a maga jutalmát itt a földön, odaát a másvilágon semmi jót sem várt már reá. Lázár ellenben, aki szeliden, alázatosan elvette Isten kezéből a maga szenvedéseit, gyötrelmeit, odaát vigasztalást és boldogságot talált. S a kárhozatban égő lélek nem jöhet vissza a földre, hogy szeretteit intse a megtérésre, legalább Isten akaratából nem. Aki idézi, az csak az ördöggel cimborálva idézheti. A földön élőket a Szentírás s Isten Szent Lelke inti a megtérésre.

Márcz. 7. Luk. 17: 1—19. Mit tesz: „botránkoztatni”? Mást a mi bűnünk által botlásra, bűnre vinni. Jaj az ilyen botránkoztatóknak! Ha vétkeztél valaki ellen, kérj bocsánatot, ha tőled kér bocsánatot az, aki ellened vétkezett, bocsáss meg neki; ha nem kér bocsánatot, az azt jelenti, hogy nem bánta meg vétkét; és akkor se táplálj iránta haragot, de ez neki nem használ, mert a szent Isten nem bocsáthat meg neki, ha bűnét meg nem bánta. Legyen a te magadviselete akkor vele szemben olyan, hogy bűnének meglátására segítsd. — A hitnél nem az a legfontosabb, hogy nagy legyen, hanem hogy igazi legyen, ha az, akkor majd ügyis növekszik. A hit alázatozsággal és háládatozsággal legyen összekötve. Az alázatozság nem vár dicséretet, a háládatozság Istennek adja a dicsőséget.

Márcz. 8. Máté 15: 21—28. Jézus legelső feladatának azt tekintette, hogy Izrael népéből szerezzen magának tanítványokat, hiszen ez a nép volt Istenlőt kiválasztva arra, hogy a világozságot elvigye más népek közé is. Izrael lett volna a missziói nép, ha megértette volna a maga hivatását. De Jézus nem zárkózik el a pogányság elől sem. Az igazi hitnek kiáltása, akárhonnán jön, feleletet nyer. A kananeai asszony hite bator hit, de alázatos hit is; ez kedves Isten előtt.

Márcz. 9. Zsolt. 86. Figyeljük meg, hogy a zsoltáriró miket állapít meg önmagáról: hogy ő nyomorult és szegény, de kegyes is, vagyis istenfélő, mert bizik Istenben s mert az Úr kegyelme kiszabadította lelkét a mélységes pokolból. S aztán figyeljük meg, miket állapít meg Istenről, hogy: jó, kegyelmes, nagy irgalmasságú, nincs hozzá senki hasonló, csodadolgokat művel, késedelmes a haragra, nagy igazságu, meghallgatja a hozzá esedezők kiáltását. S ha így megismerjük mi is magunkat s így megismerjük Isten, ne dicsérjük-e mi is teljes szívünkkel a mi Istenünket, s ne zengjünk-e dicséretet szent nevének?

Márcz. 10. Luk. 17: 20—37. Isten országát ma még nem lehet testi szemekkel meglátni, mert az lelki ország; csak akik újjászületés által tagjaivá lettek, azok tapasztalják létezését. De az Úr Jézus, ha újra eljön a földre, akkor minden szem meglátja őt a maga dicsőségében, s akkor az ő országának tagjai is fel fogja ismerni mindenki. De az Úr eljövételének napját nem lehet kiszámítani, váratlanul fog az eljönni, s boldogok, kiket készen talál. Azokat az Úr, ha még életben vannak, magához ragadja, ha már meghaltak, feltámasztja. (I. Thess. 4: 15—17.) „Boldog és szent akinek része van az első feltámasztásban.” (Jel. 20: 6.)

Márcz. 11. Luk. 18: 1—14. Isten gyermekei közt is vannak sokan, kik türelmellenek, ha Isten nem hallgatja meg mindjárt imádságaikat. Az Úr Jézus azért állít a példázatban egy hamis bírót elének, hogy lássuk azt, hogy ha még ez is meghallgatja a hosszas, kitarító könyörgést, ha önző indokból is, hogyne hallgatná meg a mi szerető, irgalmas mennyei Atyánk a mi kitaró, hűséges imádságainkat, s hogyne szabadítna meg bennünket ellenségeinktől. Ne legyünk hát kicsinyhitűek, hanem várjuk hittel a mi teljes váltságunkat, Urunk eljövetelét. Az alázatos szívűek meg fogják őt látni és felmagasztaltatnak, a kevés-lyek pedig, kik önmagukban bizakodnak, megaláztatnak.

Márcz. 12. Luk. 18: 15—30. A kis gyermekek sem büntelenek, bennök is ott van már a bűnnek a csirája. De van bennök valami, amit az Úr példaképpen állít elének: gyermeki bizodalom, mellyel a nagyok felé fordulnak. Ilyen bizalommal kell nekünk is fogadnunk az Istentől jövő örömhirt az Isten országáról. De fájdalom, a felnőtt embereket már annyi minden fogva tartja: eszük, tudományuk, gazdagságuk, élvezeteik, családi összeköttetések, ami aztán nehezzé teszi nekik, hogy így fordul-

janak Istenhez, mint tudatlan, erőtlén, másra támaszkodni akaró gyermekek. Ugy vannak, mint az a főember, aki vágyott ugyan az örökéletet megnyerni, de nem tudott szabadulni gazdagságának kötelékeiből, hogy teljes szívvel követhesse Jézust. Fogva tart-e még téged valami? Ha teljes szívedből óhajtot a szabadulást, Istennél minden lehetséges.

Márcz. 13. Luk. 19: 1—10. Zakeus nagyon bűnös ember volt, de ez nem akadályozta meg az Úr Jézust abban, hogy nála megszálljon, mert látta szívében az őszinte vágyat arra, hogy őt megismerje. S Jézus nem csalódott. Zakeus nem pusztán kíváncsiságból akarta őt látni, hanem mert kész volt szívébe is befogadni, hogy ezt a szívet alaposan megtisztítsa. Kész volt minden bűnét elhagyni, jóvá tenni, új életet kezdeni. Így kell mindenkinek fogadnia Jézust, ki azért jött, hogy megkeressen és megtartson bennünket, elveszett, tévelygő embereket, s hogy beteljesítse rajtunk ennek a szép éneknek szavait: „Szívbe, házba üdvőt ő viszen.” (Hall. 324. ének.)

Márcz. 14. Luk. 19: 11—27. Mily szomorú, hogy igaz, amit ez a példabeszéd mond: az Úr Jézust is gyűlölik az ő alattvalói, az ő, saját drága vérén megvett tulajdonai, az emberek, s nem akarják, hogy ő uralkodjék rajtuk. Csak kevesen vannak, akik elismerik az ő királyi jogait és szolgálnak neki. De még a szolgák közt is mennyi hűtelenség! Mindegyik egyformán egy girát kapott, s ime, míg az egyik és a másik hűséges sáfárkodással megszaporították a rájuk bízottat, addig a harmadik elásta a maga giráját, nem használta, nem forgatta. Aki hű azon, ami reá van bízva, az még nagyobb feladatokat kap, aki hűtelen, megbüntettetik. Hogy gazdálkodunk mi az Úrtól nyert kegyelmi ajándékokkal, hogy forgolódunk a reánk bízott munkában?

Vargha Gyuláné.

A legfontosabb ismeret.

Két úr ült egymás mellett egy hosszú utazás alatt a vasuti kocsi-ban. Az egyik előkelő, idős férfi, a másik egy fiatal tudós. Az ifjú sok mindenről beszélt, amit az egyetlen tanult. Egyszerre csak evvel a kérdéssel fordult az öreg úrhoz; „Ismeri ön Nietzschét?” „Nem, nem ismerem,” válaszolt az. „Ismeri Schopenhauert?” „Nem ismerem.” „De Hauptmann Ger-hardot, a híres író csak ismeri?”

Az aggastyán ismét nimmel vála-szolt. A fiatal ember erre már egé-szen elveszítette a türelmét, s ha-ragosan így szólt: „Ugyan kit ismer hát ön, uram?” „Fiatal ember — hangzott a válasz „mikor én olyan idős voltam, mint most ön, akkor három szakból tettem doktorátust és sok mindent tudtam és ismer-tem. Ma csak egyet ismerem, a világ Megváltóját, az én Megvál-tómat, akit ismerni; örökélet.”